

Зорі падали так, як в могилу

Ігор Павлюк

Зорі падали так, як в могилу монети і люде.
Кров, розбещена слізьми, блищала, немов фольга.
Птахи брали на гнізда волосся твоє, а груди —
На сніги, на своє безголов'я моя пурга.

Обривали грушки, обережно, як ранні дзвони,
Мов просили вечеряти в добрих старих дерев.
На красивих вітрах засинали — хай Бог боронить...
І з біблійним обличчям блукав поміж нами лев,

Доки сивий вогонь його серця в пітьмі не зморить,
Небеса відіб'ються в дзеркальній крові птахів.
Здасться рідна крижина чужою своєму морю.
...Зорі падали так,
Як я тобі хотів.